

Autobus se přehoupl přes kopec, a v temné dlani hor se pod námi choulilo městečko Lyncastle jako šperkovička ozářená měsíčními paprsky. Z té dálky jeho křižující se ulice připomínaly plachtu utkanou z luceren a neonových trubic, jejíž mřížkový vzorek byl viditelný ještě dlouho po půlnoci, házel sebou a tančil s falešnou opileckou rozjařeností.

Vytáhl jsem z kapsy obálku, přetrhl jsem ji a pokračoval jsem, dokud jsem neměl klín plný drobných útržků, pak jsem otevřel okno a nechal ty malé papírky vylétnout do noci.

Tlustá žena na sedadle za mnou mě štouchla masitým prstem do ramene. „Kdyby vám to nevadilo, snad byste to okno mohl zavřít.“ Řekla to takovým tónem, jako bych byl nějaký uličnický kluk.

„A vy byste snad mohla zavřít hubu,“ odsekl jsem. Zavřela ji. Celý den krafala a stěžovala si na všechno šoférovým řidičským uměním počínaje a ubrečeným malým děckem vepředu konče, tentokrát ale sklapla tak dokonale, že jí ani nebyly vidět rty.

Když vítr za oknem odnesl poslední útržky, pomyslel jsem si, že se právě po kilometru betonové vozovky rozsypal zatraceně dobrý důvod k něčím zabití, a i kdyby se někdo sebevíc snažil, nikdy už se nemůže vrátit, ty kousky papíru posbírat a složit.

Nechal jsem okno otevřené a doufal jsem, že průvan té tlusté bábě odnese paruku; zavřel jsem je, teprve když autobus zajel pod přístřešek, který tvořil druhou polovinu vlakového nádraží.

Řidič vypnul motor a nepatrně pootočil hlavu. „Tohle je Lyncastle,“ oznámil. „Přestup na vlakový a autobusový

přípoje do Chicaga a všechny východní destinace. Kdo s náma pokračuje na jih, má dvacet minut přestávku.“

Pro mne to byla konečná.

Počkal jsem, dokud se tlustá megera neprotlačila kolem mne, a nehezky jsem se na ni ušklíbl, když jsem viděl, že si pro sebe něco nesrozumitelně mumlá, pak jsem ze sítky na zavazadla vzal svůj kovový cestovní kufřík a vystoupil jsem za ní z autobusu.

Asi kilometr od nádraží dvakrát zahoukal vlak, v zatáčce se objevilo jeho rozsvícené oko a zamířilo po rovince k nám. V nádražní hale chlápek v červené čepici varoval skupinku mířící na toalety, že si musí pospíšet, a všichni, kteří chtěli chytit přípoj, se rozběhli na nástupiště.

Položil jsem kufřík na zem, vytáhl z kapsy saka poslední cigaretu, zapálil jsem si a zamířil do čekárny. Podél jedné stěny se táhl chatrný pult s občerstvením a u pokladny naproti trůnil stánek s novinami. Všechny židle byly obsazené, zašel jsem tedy dozadu na toaletu a odbyl jsem si nezbytnou potřebu.

Okamžik jsem přemýšlel o tom, jestli se nemám pořádně umýt, věděl jsem ale, že by to chtělo víc než umyvadlo a zásobník s tekutým mýdlem, abych z kůže dostal špínu půl druhého tisíce ujetých kilometrů. Potřeboval jsem se převléknout z umaštěných kalhot a koženého saka a ještě naléhavěji jsem potřeboval ostříhat a oholit. Spokojil jsem se tedy s tím, že jsem si opláchl ruce.

Když jsem vyšel z toalety, byla u pultu s občerstvením volná stolička, a hned mi bylo jasné, proč se uvolnila. Vedle totiž seděla ta tlustá bába a vyřídilka už jí zase jela naplno. Tentokrát jí vadily příliš mastné koblihy. Unaveně se tvářící servírka měla slzy na krajíčku, a nebýt toho, že jsem se tam usadil já, byla by tlustošce vychrstla druhý šálek kávy do obličeje. Když mě bába viděla, sklapla a nakrčila nos, jako bych jí nevoněl či co.

Servírka ke mně přistoupila, takže jsem si objednal. „Kafe. Šunkovej a sýrovej sendvič na žitným chlebu.“ Připravila objednávku, cinkla pokladnou a vrátila mi drobné. Dal jsem si na zapití druhý šálek kávy, pak jsem se na stoličce otočil a rozhlédl jsem se.

Teprve teď jsem si všiml staříka v pokladně, on si mě ale musel všimnout už dávno. Z jeho počínání to bylo jasné patrné. Před okénkem pokladny stáli čtyři lidé a čekali, až jim prodá jízdenky, stařík si však práce příliš nehleděl. Neustále se jim díval přes rameno, s přimhouřenýma očima po mně pošilhával střídavě skrz brýle s kovovými obroučkami i přes ně a překvapeně zamračený výraz jeho obličeje trochu připomínal ustaraného otce, kterému onemocněl syn.

Půl druhého tisíce kilometrů jsem zvědavě přemýšlel, kdy to poprvé přijde. Půl druhého tisíce kilometrů jsem spekuloval a představoval si to, a teď to bylo tady. Tenhle prošedivělý stařík s povislým knírem tak prosáklým tabákovou močkou, že vypadal jako žluté koště.

Představoval jsem si to úplně jinak.

Poslední chlapík ve frontě sebral jízdenku, zamířil zpátky na nástupiště autobusů a já jsem zaujal jeho místo. Stařík se zatvářil, jako by se chtěl usmát. „Ahoj, tatíku,“ pozdravil jsem nenuceně.

Knír mu povyskočil jako na provázku. Dvaatřicet falešných zubů se vycenilo v širokánském úsměvu, který se objevil nejdřív tak trochu váhavě, pak ale s o to větším nadšením. „Božíčku, Johnny McBride! Johnny, Johnny ty kluku...“

„Dlouho jsme se neviděli, co, tatíku?“

Nebyl jsem si jistý, jak si výraz v jeho obličeji vyložit, alespoň jedním jsem si ale jistý byl... poznal mě. „Božíčku, to jo!“ vydechl.

„Co je ve městě nového?“

Zuby mu podivně dutě zacvakaly, jak se snažil neztratit ten široký úsměv. „Všechno při starým. A co ty... chystáš se tady zůstat?“

„Chvilí pobudu.“

„Johnny...“

Zvedl jsem kufřík. „Tak zatím, tatíku. Jsem utahanej, špinavej a rád bych se dneska pořádně vyspal.“ Nechtěl jsem se tam zdržovat příliš dlouho. Od téhle chvíle jsem musel postupovat pomalu a rozvážně. S citem si nějak poradit s podrobnostmi, které jsem neznal. Kdybych na to šel moc zhurta, mohl bych všechno zkazit.

U stánku s novinami jsem si koupil krabičku Lucky Strikes a balíček žvýkaček, a než mi prodavač vrátil na dolar, z obojího jsem si hned jednu vzal. Když jsem vyšel zpátky na nástupiště, postavil jsem se do stínu, díval jsem se, jak odjíždí autobus, který mě sem dovezl, a bylo mi jasné, že teď už to prostě udělat musím, i kdybych nechtěl.

Jenže já jsem chtěl. Chtěl jsem to víc, než jsem v životě chtěl cokoli jiného, a jen při tom pomýšlení se ve mně rozlévalo uspokojení, asi jako když se vyhladovělí zakousnete do tlustého šťavnatého steaku. Jistí lidé z toho ale takovou radost mít nebudou.

Konkrétně tři. Ten první měl zemřít. Druhému jsem se chystal zpřerážet obě ruce tak, aby do nich už nikdy nemohl nic vzít. Třetího čekal takový výprask, že si jizvy na těle ponese po všechna zbývající léta života.

Tím posledním byla žena.

V hlubokém stínu na rohu nádražní budovy se něco pohnulo a proměnilo se to v mužskou postavu. Vysoký a rozložitý chlapík zůstal chvilku stát na místě a pak vykročil do světla. Působil trochu neohrabaně, asi jako tloustnoucí bývalý boxer těžké váhy, který však ještě neztratil ani rychlost, ani sílu. Světlo z okna mu zalilo obličej a ozářilo hrubé

rysy, jejichž ústředním bodem byl zbytek vyhaslého doutníku v ústech. Na hlavě měl nový klobouk s širokou krem-pou a úzkou páskou kolem dýnka, oblek, který měl na sobě, byl ale jednoznačně pracovního střihu a byl by mu i padl nebýt vyboulené kapsy s pistolí.

Nepodíval jsem se na něj, cítil jsem ale, že přistoupil těsně ke mně. „Máte oheň, kamaráde?“

Škrtl jsem sirkou o nehet a zapálil jsem mu. Obličej, který jsem považoval jen za drsný, působil v záři plamínku surově. Přikývl a já sirku sfoukl. Než jsem ji odhodil, ze zvyku jsem zmáčkl hlavičku, abych se ujistil, že nezůstala žhavá. „Zdržíte se ve městě dlouho?“ Foukl mi kouř z doutníku přímo do obličeje.

„Možná,“ zabručel jsem.

„Odkud jste?“

„Z Oklahomy.“ Vyslal jsem k němu oblak cigaretového kouře, až se rozkašlal. „Z naftovejch polí,“ dodal jsem.

„Takovou práci u nás nenajdete.“

„Kdo to říká?“

Byl jsem zvědavý, jestli se mě nepokusí praštit. Pohnul rukou, ale jen proto, aby na mne blýskl stříbrným odznakem v černém koženém pouzdru. „Já to říkám.“

„No a?“

„Nemáme tu rádi tuláky. A už vůbec ne oklahomský tuláky bez práce. Za dvacet minut odjíždí další autobus. Měl byste do něj nasednout.“

„A když ne?“

„Pokud by vás to doopravdy zajímalo, můžu vám to ukázat.“

Nedopalek mé cigarety se sprškou jisker dopadl na vozovku. Čistě pro pobavení jsem ustoupil do hlubokého stínu, kde nebylo nic než černočerná tma, zatímco on stál na světle a nepatrně mhouřil oči ve snaze rozeznat, kam jsem se poděl. „To by mě vážně zajímalo,“ utrousil jsem.

Drsní hoši tohohle typu mají jednu výhodu. Vždycky poznají, jestli před sebou mají srábka nebo někoho, kdo až takový srábek není. „Dvacet minut,“ opakoval. Potáhl z doutníku, který se rozzářil třešňovou červení. „Než přijede autobus, zase tady venku rozsvítej.“

Objevil se taxík a při průjezdu kolem nás zpomalil. Zvedl jsem kufřík a zamířil jsem k němu. Když jsem otevíral dveře, přešel mě mladík s dozadu ulíznutými vlasy, který seděl za volantem, zkoumavým pohledem. „Do města,“ poručil jsem.

Policista se vynořil ze stínu a sestoupil z obrubníku. „Čím budete platit?“ ušklíbl se mladík.

Vytáhl jsem tedy z kapsy svitek bankovek, prohrábl jsem padesátidolarovky a dvacetidolarovky, až jsem našel dva dolary, a hodil jsem je na sedadlo vedle něj. Rychle je zastrčil do kapsy a najednou se mohl samou zdvořilostí přetrhnout. „Tak do města, příteli,“ přikývl.

Přibouchl jsem dveře a zadíval jsem se oknem ven. Policista tam pořád stál, zamyšleně se ale mračil a zjevně nechápal, jak se ve mně mohl hned dvakrát tak absolutně splést, když mě odhadl na srábka, a ještě ke všemu na švorcového srábka.

Když taxík zatočil směrem k hlavní silnici, požádal jsem mladíka, aby mě zavezl do hotelu Hathaway House, a pohodlně jsem se na čalouněném sedadle rozvalil. Díval jsem se, jak se rozeseťá zářící světla slila v barevnou šmouhu, a napadlo mě, že zatím je to pěkně vypečený návrat domů.

Nic jiného jsem ale nečekal.